

**R. P. Christophori De Ortega È Societate Iesu, Quondam
Scolasticæ Theologiæ publici Professoris, ac ejusdem
Facultatis Præfecti ... Theologia Controversiarum
Dogmaticarum, & Scholasticarum, de Divina ...**

**Ortega, Cristóbal de
Lugduni, M.DC.LXXX.**

5. Aduersæ sententiæ fundamenta conuellantur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94285](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94285)

nitere, dum est in hac vita; morte autem obita, non item: quia post mortem non conceditur poenitentia de peccatis. Quomodo etiam Angelos nonnulli volente non amplius postquam lapsi sunt consequi veniam per penitentiam; mori enim illum lapsus est: fed ante lapsum ad similitudinem vite hominum etiam ipsi veniam Deum daturum fuisse, si penitentes. Hinc vero cum non penituerit eis errorum suorum aeternis nec ulla via remittendis supplicii meritis suis congruentibus muldantur. Vtrumque textum exarati triplici de causa. Primo: quia in eadem sententia vtrumque Patrem fuisse censo. Quia Nemefii opus ne fecatis nonnullis, que apud illum fuit proprio titulo de natura hominis, et animae facultatibus minus propria, quandoque dicuntur, fuit titulo alio philosophiae proprium etiam a Nifeso factum vel contra illi paucis additis Philosophiae Nifensi libro alio fuit proprio. Nemefii efficere restandum: quia ex vtroque contextu constat lapsum casumque Angelorum: quo eorum via vii hominum via morte finita est) non quidem peccatum lapsumque: moralem ex gratia in culpam, sed ex celo, et localem significare. Tercio: quia ex vtroque constat praefatam sententiam vtrique Patri communem: et eandem de venia per poenitentiam (quae non, nisi de admisso peccato est, fuisse illis vtrique post peccatum possibilibis, ab eisque negiecta, quare et ipsi de celo in aeternam, atque irreversibilem damnationem, et poenam sunt missi) intelligi, ac fide vlla tergiversatione, debere. Tertio probatur ab eodem Salmerone, ex Basilio in cap. 14. Eliae, et Hieronimo in cap. 1. ad Ephes. atque alias etiam, docentibus poenitentiam locum Angelis missi factum, quoad vtrique creatio iam homine (die scilicet creationis sexto) inuiderunt, quo, et die, et peccato poenitentiae locus clausus, et via terminus postus fuit, cum eam beatorum, quam fex dierum, imo breuissimo spatio, iam boni, quam mali Angelum, per eodem ac Patres, et Doctores reliquos circa praecipuum ipsi impositum, eiusque obseruantiam vel transgressionem deliberauerint, multo iuxta hos Patres tempore post peccatum potuisse poenitentiam agere Angelos malos corruptum est.

penitentiam agere Angelos malos competenti causa.
6. A ratione vero Theologica Probatur conclusio:
quia, cum Deus, & sua misericordia benignitate, erga
reliquas suas rationales creaturas (homines scilicet)
non solum ad penitentiam de vno, sed de pluribus gra-
uibus, & grauissimis quantumvis peccatis, ac semel
solum admittis, sed multoties repetitis, ex ea misericor-
dia, & benignitate remittis, & iterum atque iterum
gratius prouide committis in multa patientia expectas,
idque ex sua ad ignoscendum, quam ad puniendum,
quali natura, & impote inclinatione maiore, vt prouide
in suis propitiusatibus veniam peccatorum, quasi indefe-
ctibilem, velit haberi vt Ecclēsa oratione illa, *Deus,*
cui propitius est misereri semper, & parcere totis illis
locum penitentiae Angelis de vno saltem primo illo pec-
ccato in via factu facile antequam irreuocabili, & defi-
nitio cuius ipsorum iudicio damnetur equum Theolo-
gis censere, ac de Dei bonitate, & misericordia sentire
procul dubio est; neque aliter citra imprudens, nec
satis piam temeritatem poterit iudicari: ni aliter à Deo
factum vt fieri absolute potest ex scriptura, & constan-
tium Patrum intelligentia, & iudicio, quae absum, no-
bis innoscat. Viget: quia opinio illa, non pauco-
rum assensum ad cum gradum, & ad cumulum pecca-
torum praerogatur, & multitudinis peruenire posse, vt
eis adhuc in via, vitare persistentibus, gratiam vt
eis penitere valeant, ac resipiscere deneger, ac sub-
trahat, male apud Doctores reliques audit, minorique
in Deum pietatis merito notatur: est autem minus lon-
ge pium, atque adeo valde dissilansium, vnum tantum
illud primum Angelorum peccatum, expectatum à Deo
fuisse, vt auxilium gratie sufficiens, & necessarium, vt
de eo penitere illos absolute possit: deinceps denegare,
ac tota eorum de aeterna salute, vel perditione
statu lege omnibus Angelis communi eorum causa defi-
niatur. Dixi stat, & communi omnibus lege, quia indi-
uiduo alicui Angelico, ita ex Dei libertate constituit, vt peccato
primo mortali eorum, via finiretur ac locus penitentiae
praecluderetur, ac gratiae dominium suum offendendum,
fieri à Deo, absque cuiusmodi nota pollet, vt factum in ali-

quod hominibus, absque facinorae peccato primo mor-
tali, vi tam, ubique subinde fama finierunt quin penitentiam
locus datus eis in via fuerit, quod vicius non prociat. Ali-
quib, adhuc in via penitus, vii Angeli omnes post pe-
ccatum peccatum penituerunt (vi videmus q. i. gratiam for-
ficiem, & necessarii absolute, ad penitentiam post
vniuersim post mala, eaque, grauius peccata, quatuor-
vix iterata deni ipsa. Deo denegari communis Theo-
logi exhortent denum stata lege communis: omnibus ho-
minibus in stata vi permansit, ob primum peccato,
vi aduersari Angelis communis: stata lege communis
atum a Deo volunt: immo vero ita cum penituerit in
via post peccatum fieri prorsus repugnat cum via stata, lege
Angelorum, siue hominum coring, via: quod ad aeternam
salutem esse, & in qua possint per penitentiam lacessere
esse non possunt: neque autem ab obligata auxilio ad
penitentiam progredi: ergo vi in via adit illud de-
datum, ac subinde penitentie locus.

7. Etenim vero id fieri à Deo absolute possibile factum tamen illi fuisse nulli scripturæ & Patrum fundame-nto & intelligentia communi nititur: ac proinde pro nativa dei misericordia, ad veniam, quam ad supplicium propensione maiore ab Ecclesia asserta atque in nobis frequentissimo experimento comprobata standum fore, prelatius Theologo esset, ut diximus, probandum fore. Porro quantum eius probationi satis esset testimonium ad aduentum tantæ diluere (ipsis enim incumbit probatio, nobis autem negatio sufficeret) de superfluo tamē, positum probatur, quod scripturam attinet (ex patribus, & 7. probatum est) ac prælio illi Michaelis & bonorum Angelorum æquatum cum Lucifero, & reliquis Angelis apollatis in celo impero, in quo creati omnes fere priusquam in inde in caliginosum hunc ætherem latitantes Demones ab illis essent barentur. Neque enim prælium illud diffusum, & amissis beneficiis ad honorum ad malos rationibus & abstinētiis, ut respiceretur, contra vero in aequali diffusio, suggestibilis & disputabilis, utro à bono recedent habitum fuit, ut 3. ostendimus ac 1. rectius, in quo malos de peccato proutemere salubriter absolute posset, loquaci & penitentia potentia absoluta antequam celo eo imparentiam & contumaciam demum damari eis eleventur perficiens gratia auxilii fuisse 2. Deo fuisse haberi fieri, minime poterat, esse autem Luciferi & nulli solutus peccatus alijs notæ inferioris Angelis ab eo, & illis soluti deliquerunt, quoniam autem viæ tempus omni, & illis soluti fuerit, & æquale post lapsum vltiorem viæ dicitur Lucifer habuit, quo, & alios decipere potuit decipere vel converti.

CERTAMEN V.

*Aduersae sententiae fundamenta
conuelluntur.*

1. **N**egativa vero probatio ex Patribus siquod est
nemo penitente locum in via malis angelis as-
gauerit, qui vero eo primum peccatum damnationis angelor-
um aliquando adiungit, contumaciam, quam in vltiore duratione
ad eo recedere, ad Demum; contraque noluerunt excludi
ad nec si itam post peccatum diuinam damnatione in-
scutum: fuit enim istam pro eo quod breuiter diffusi-
bili tempore: cum esset frequenter non solum apud ve-
mines, sed apud scripturam, & Patres Vniuersales et ve-
bis epistola. Petri c. 2. si enim Dominus angelos peccatores non
peperit sed rudimentis inferni detinuit. Infernus ergo nec
dedit, eis locum penitentie: consequenter probatur primo
quia non dixit, qui penitentia de precepto sed peccatores:
quasi peccato ipso veniat, et penitentia in via fuit
occulsa. Nec valet, fides de hominibus, quibus peni-
tentie locus datur. Job. 9. dicit. Verbera enim opera mea,
scilicet quod non parceret delinquentibus condico, non peni-
tentia subintelligitur, voluit enim speciale aliquid pre-
finitate Angelorum damnatione dicere, que iustitie
diuine horrore, nos a peccato deterret, si autem
respectu peccantium, vti, & hominum non intelligitur.

Intelligatur, nisi specialis horrore iustitiæ Dei in Angelos exercitæ dixisset. Secundo probatur consequentia: quia ea nulli Angelorum peccantium veniam datam dicitur, quare nullum Angelorum veniam donatum salubriter penitusse, eo loco, ut dogma fidei à Petro credendum sentent nonnulli, nec oppositum Doctor, aliquis Catholicus ob eum locum audeat asserere, ut q. sequente videbitur. Tum, quia ea verba, doctrinalia cum sint vniuersaliter intelligi debent iuxta expositores omnes. Tum, quia inde omnibus Angelis, nullo excepto, intelligatur, nihil speciale de iustitia tremenda, & vindicta de Angelorum peccatis à Deo sumpta diceret Petrus: cum eodem rigore, & securitate in peccatores homines quam plurimos, & fere omnes. Si cum numero eorum quibus peccatorum venia à Deo exhibetur, conferantur. Iam veto, quod omnibus individuis generis alicuius de facto conuenit, id nusquam contingenter euenire certum videtur: cum quiddam contingenter euenit contentis sub aliquo genere, aut ceterorum, cunctis omnibus, & semper nusquam eueniat; at si Angelis peccantibus penitentia locus datus esset venia eius fuisset absolute contingens: ergo eis penitentia de peccato locus per auxilium gratiæ, ut ad Deum conuerterentur, factus adhuc non fuit.

2. Strinxi difficultatis ex Petri loco ab aduersariis propositæ nodum, quam potui arctissime; sed, ut planius facilliusque solam, ut hic etiam verum proverbium illud habeat. *Qui bene fingit, bene dissolvit*, seu vulgari nostro idiomate Hispano, *Quien bien ata bien desata*. Negatur igitur consequentia ex hoc loco deducta, quod autem pro utraque eius probatione expenditur, & tanquam literalis sensus, & mens sancti Petri, eo loci & capitis supponitur (scilicet in vindicta de peccato Angelorum sumpta exemplo speciale, & horridum, quod in vindicta de peccatis hominum sumpta inveniri nequeat, Petrum proposuisse vniuersum, & in omnibus fallum est, ac præsertim in eis quæ probationibus consequentia possunt inferri. Invenitur siquidem Petri eo capite, aut textu, eius contextus liquet, fuit horribilibus Dei suppliciis ab Scriptura sacra memoratis durissimum indicium mendacium magis, & importunus verbo, & exemplo celestium morum in Ecclesia Christiana futuris prædicere: quod scilicet casuri nequaquam sint, sine potentia, opulencia, & dignitate, sive multitudine, & frequentia consilium. Ideo Angelorum maiorem potentia, & dignitate natura hominibus cunctis longe præstantiorum, numero vero plurium valde horrendo supplicio, deinde in mundo perditio, toto aquis diluvii immerito, in civitatem Sodomæ, & Gomoræ combustione, tertium exemplum posuit cum tamen tot mundi incolæ diluvio suffocatos diu ad penitentiam expectatos fuisse, ex Scriptura constat. Non ergo in eo, quod dicit, & dicit adeo Dei suppliciiis notissimis, ut timorem diuine in peccatores generis, & conditionis cuiusvis nefaris importunus illis ingeneraret ex denegato Angelis penitentia loco (quod notum hominibus tunc non erat, imo, & nunc à sapientioribus rem ex instituto versantibus minus probabile, & pium iudicatur) diuine vindictæ de illis sumptæ magnitudinem ponderant: maxime, cum allatis hominum exemplis ad penitentiam dei expectatorum, quiddam inde horrore induci posset, hominibus euasceret: attestantibus idem sibi, quod Angelis non euenturum, sed potius, quod illis in exemplum adductis, & hominibus aliis, communiter via venerat: speciale quod secunda probatio consequentia addit; scilicet eo textu nullum Angelum, qui semel peccauit, respicisse, contineri, atque ex illo, ut fidei dogma esse resendum tangit aliud quæst. 3. ex iustitio examinandum, nempe, quem fructum ex loco penitentia daret transgressores Angelis, aliqui saltem, perceiverint; illud nunc non silebo (ne ibi rursus hunc Petri textum repetamus) nusquam ex illo cam propositionem esse de fide, nec sensu doctrinali, & vniuersali de omnibus Angelis, qui peccauerunt pro statu viæ intelligi necessario debere. Id quod patet ex probatione subiuncta. Quæ enim textu aliquo scriptura formaliter continetur, ut quæ per illum de fide sunt, oportet contineri, textus intelligentia, & explicatione sola non autem discursu, & argumentatione opus habent. Sc-

ciundo: ex argumenti tacti debilitate.

3. Nititur enim in eo quod præter atrocitatem supplicij Angelis infligti specialemque hominum ibi memoratorum supplicii non conuenient rigorem proponi à Petro. Quod, nulli illorum pepercit; cum veniam debeat hominum pluribus. Sed præter dignitatem naturalem Angelorum potentiam, & perfectionem maiorem, & atrocitatem tormentorum, quæ intento Apostoli, in eo capite inferuntur, nil aliud speciale in eorum supplicio ponderatur, ut constat ex his quæ subdit Petrus, num. 11. *Vbi Angelis fortitudine, & virtute, cum sint maiores, non portant* (id est vix sustinere, portareque possunt, aduersum se execrabile iudicium; & certe cum suæ conditionis homines peccatores omnes ad unum damnatos non fuisse, adductis etiam à Petro exemplis videamus: quidnam iudicij Angelorum vniuersalis ille rigor timoris specialiter hominibus incuteret, qui hominum iudicatorum, non Angelorum iudicium passuros se esse merito crederent. Sed quoniam: etsi id ex hoc aliove scriptura loco de fide non sit, est tamen communi Doctorum calculo, & rationibus aliis longe probabilis, ac verum; admittam vniuersali Angelorum peccantium, nullo excepto, pro viæ etiam statu impotentia, negatur illatio inde facta ad impotentiam penitentia absolutam ipsorum pro statu viæ, etsi enim, quæ omnibus cætus, & conditionis vnus, semper deficient, non contingenter, sed ex defectu potentia deficient, sicut, quæ semper & vbiq; omnibus cætus, & conditionis vnus adiunt, non contingenter, sed ex intusfeca, & naturali, ac determinata ipsorum potentia & facultate adesse dicuntur; id tamen verum habet in his, quæ ex natura rei, & connaturali rebus, providentia, vel adiunt, vel deficient; locus in his, quæ supernaturalem providentiam Dei, in ordine ad auxilium gratiæ, vel donationem, vel denegationem, quæ potentia absoluta penitentia salutaris Angelis peccantibus, vel defecerit, vel adiuvent in via constituenda esset. Reliqua, quæ ex physica Angelorum à semel habitis affectibus, absoluta immobilitate, vel terminatione viæ Angelicæ præcepti impositi obseruantia, vel transgressione prima, disiecta manent q. hac, & antecedente, & q. 3. iterum disijciuntur, & quæ ab aduersariis contra conclusionem obici possent, ex eorum principiorum falsitate subruunt.

4. Duo denique opponit Molina. Primum ex Nysseno, seu Nemesio, vel utroque, recitatis numero quinto, Damasceno 2. de fide, cap. 4. Cassiano collat. 4. cap. 14. Gregor. 4. Moral. in Job. c. 9. & Io. Idoro. 1. de summo bono, cap. 12. sent. 11. Fulgentio de fide ad Petri. c. 3. Autore de mirabilib. sacra scriptura, & communi Patrum, qui aiunt: idem Angelis lapsum, & casum (in culpam) fuisse, quod hominibus mors, quæ nempe his locum penitentia non relinquit. Sed non est gratis in culpam lapsum moralem, significare, sed localem ab empyreo caelo intelligi diximus. Secundo: si de casu, lapsuque morali intelligatur contra quartam conclusionem Molinæ, immediate antecedente ipsius, & maxime contra eius secundam probationem, acius Patres pugnabunt. Cum enim hominibus viæ status, ac subinde merendi, ac demerendi morte cesset, lapsu illo mortali, seu peccato status viæ merendique, ac demerendi ex Patrum sententia cessavit contra præfatam Molinæ conclusionem 4. qua docet: secundum instant, seu moralem Theologicam vim Angelorum malorum ante tertium damnationis, & supplicij diuisibilis durationis fuisse: tum quia, in eo plura, & successiue peccata, ob quæ in tertio fuerunt damnati, ac subinde demerita habuerunt, quæ post lapsum primum moralem (qui viæ eorum, sicut mors nobis terminus esset,) locum non haberent. Tum etiam: quia prælium bonorum, malorumque Angelorum disputationum, & rationum, quibus quicque alios in suas partes trahere contendebat in caelo esse docet quod instantaneum fuisse *ribuit*, inquit, *doceantur*: sed æque ridicule, in quam ego dicetur non fuisse in via, & cum malis, quibus penitentia locus datus post lapsum, non esset, ac subinde, nec penitentia, & ad Deum conuersio possibilis: ergo lapsus moralis Patrum sententiam viam Angelorum non claudit, nec locum penitentia occlusit, nisi inde arguamur Molinam impugnent.

impugnent. Secundo arguit. quia auxilia supernaturalia quibus poenitentiae salutaris locus, & potentia facienda Angelis malis erat, esset gratia supernaturalis lapsus Angelis, etiam inimicis data; ergo gratia Redemptionis, ac per Redemptorem Christum: at Deus, nec redemptionem, nec Redemptorem Christum à peccato Angelis dare voluit: ergo nec gratiam supernaturalem dedit, qua locum lapsus poenitentiae faceret, & poenitere eos de peccato salubriter absolute posset. Respondetur: Angelis lapsis pauculis, (protoparentum tentatoribus exceptis redemptionis) gratiam, & per Christum, sufficientem solum, ut poenitere salubriter eos absolute posset pro via statu providisse: ut diximus controu. de Incarnat. tam eis, quam bonis Angelis, protoparentum custodibus exceptis, primam gratiam auxiliantem, ut obedirent ex meritis Christi fuisse donatam, quia id non repugnat: ex primaria vero intentione ut primam gratiam Angelis mereretur, aut sufficientem redemptionis, quibus poenitentiae locus, & possibilis eis absolute poenitentia fieret, Deus incarnatus non fuit, merentique, ac Redemptor Christus exiit. sed, ut lapsis hominibus gratiam, & redemptionem meritis, & satisfactione à Deo obtineret offenso: quare hominum deficiente peccato, neque existeret Christus, ut controu. de Incarnatione cum Patribus docuimus, nec ullam gratiam bonis, aut redemptionem malis fuisset promeritus, neque ut Angelis gratiam redemptionis, aut non redemptionis mereretur Christus veniret, neque eis voluit Christum Redemptorem; sed secundaria voluntate.

5. Semel enim iam existente Christo occasione peccati hominum, atque in eorum redemptionem, eis omnibus Angelis, quorum gratia, vel redemptionis, vel non redemptionis, pro naturae priori, eiusmodi hominum peccatum non praecessit: ut reliquorum à Protoparentum custodibus, & tentatoribus Angelis gratia non antecessit: utriusque conditionis gratiam eius merita pertingere; quia, infinita cum fuerint, omnes gratiam, quam propiori naturae ipsa donatam non supponebant, in praemium complexa sunt, atque cunctis donatio oportebat, & quamquam illud Apostoli *Nulquam Angelos apprehendit, sed semper Abraham*, id est homines, apprehendit de apprehensione redemptoria, cum aliquot Patribus, & interpretibus, quae tamen de apprehensione per unionem hypostaticam, germanius intelliguntur, de apprehensione ex primaria intentione, & per se intelligi debent, vel de apprehensione redemptoria, quoad efficaciam solum: cum enim nullum Angelum de facto redemerit, atque effectu redemptionis, absolute verum est, nullum Angelum quare nec naturam Anglicam redemisse, aut recuperasse, vel apprehendisse aut redemptionem. sicut humanam, & homines recuperavit, ac redemptorie apprehendit, cum plures recuperavit, & apprehendit de facto, etiam alios, quoad sufficientiam solum redemerit. At tentatoribus Protoparentum, quibus poenitentiae salutaris locus, & potentia absoluta, sicut ceteris per gratia supernaturalis auxilium facta etiam pro statu viae, ac non per Christum, eiusque merita, & redemptionem à Deo fuit, idemque erit, si idem de reliquis Angelis transgressoribus dici malueris, an redemptionis, quoad sufficientiam respectu servitutis peccati, & diaboli dici debeat, & si respectu Dei ea auxilia dantis, & condonantis Angelis indignis remissio potius debiti carenti illis, quam redemptio debeat nominari: quæstio de nomine erit, non multum curanda. Admissa vero, quod gratia redemptionis nominanda sit, ac per Christum, eiusque merita & redemptionem data non fuerit, nil absurdum, & contra doctrinam Patrum, & Theologorum admittetur. Dum enim omnem gratiam redemptionis, tam, quoad sufficientiam, quam quoad efficaciam indignis peccatoribus per Christum Redemptorem datam docent, de gratia redemptionis data hominibus, quorum omnium Christus explorata, atque ex fide Redemptor est, loquuntur, nihil prius examinautes, nec cogitantes de redemptione hac Angelorum, quoad sufficientiam ex meritis, & satisfactione Christi, eorum etiam secundario Redemptoris, vel nec gratuite redemptionis à duplici illa servitute

à Deo Angelis, quoad sufficientiam facta. Denique illud, cui solum, multumque pro aduersa sententia fuit Arriaga, de impossibilitate satisfactionis pro mortali à creatura, etiam ex auxilio gratiae supernaturali exhibende, extra rem prorsus est. Ut enim poenitentiam salutarem exhibere absolute in via Angelus possit facta esse gratia supernaturali sufficiente ad illam elicendam Angelos peccatores in statu viae instructo à Deo sufficientem omnibus effectus; poenitentia perfectissima contritionis, ex Deo summe, & super omnia dilectio non fit pro mortali satisfactio. Secundo: si quid ea ratio probaret neque peccatoribus hominibus in via ex Dei gratia locus poenitentiae salutaris à Deo fieret, sicut villatenus posset. Id quod contra ipsum Arriaga, omnesque Theologos, Patres, Concilia, atque fidem Catholicam est, ut patet.

QVÆSTIO III.

An aliqui Angeli peccati vel obedientie aliorum causa fuerint: ubi de prelio inter bonos malosque, pro via statu in caelis habito, ac eius exitu.

Certum titulo quaestionem versant Theologi cum sancto Thoma, prima parte, quaest. 63. articulo secundo, tertio, sexto, & octavo, praefertim. Vtrum scilicet peccatum primi Angeli alius peccandi causa fuerit: cum idem de aliis malis Angelis respectu aliorum malorum quæri possit, atque ex iisdem principis proportionem servata, de eis, ac de primo Angelo debeat desiniri. Ex similibus vero principis deducendum etiam est, an Michael, aliqui boni Angeli, qui in bono perseverarunt perseverantiae prelii bonorum Angelorum cum malis in caelis finiti, apertius ostenderint, id quod explicatione prelii bonorum Angelorum cum malis in caelis finiti, quæstionem propoli, & cum ea de Angelorum prelio in empyreo habito merito coniunxit, supponit autem quaestio non vnum luciferum, sed plures etiam Angelos peccasse.

CERTAMEN I.

Affirmativa sententia conclusioibus aliquot distincta eligitur, & fundatur.

1. Libertas in. 1. d. 6. a. 3. Guillielm. Paris. 2. p. 1. partis. 1. principalis de vniuerso. c. 112. Castro aduers. haret. verbo peccatum luciferi 3. negant iustro premum ex malis Angelis, ac subinde inferiores ipsos, aliosve ipsius inferiorum causam peccati, siue exempli, siue suasionis aliquam fuisse. Referuntur etiam pro hac assensu sententia Alex. 2. p. 99. num. 1. Antiodoreus, lib. 2. tract. 2. c. 5. qui tamen potuisse Luciferum, & alios ex superioribus alterutro modo causam peccati inferioribus esse affirmant; ita vero factum, nec affirmant, nec negant. Affirmatiuum vero sententiam docuit sanctus Thomas citat. quaest. 63. articulo octavo. ubi Caietan. & interpretes fere omnes. Molina ubi proxime. Ioan. Praepos. ad eum articulo 5. Sed longe communius. Ioan. Praepos. ex sententiis. Sanct. Bonau. in 2. d. 5. a. 2. q. 2. Richer. 2. 1. q. 2. Egid. d. 6. q. 1. 2. 1. ubi, & Argentina eque. 1. Gabriel. 9. etiam. 1. 2. j. deb. j.